

TRUYỆN CỔ TÍCH VIỆT NAM ĐẶC SẮC

MỒ CÔI XỬ KIÊN

MINH PHONG

THCT
TN
30

QUAT BAN HONG VU

Ngày xưa một viên quan trần nọ thấy Mồ Côi thông minh hoạt bát, liền đưa Mồ Côi về hầu điều đóm. Trong những buổi xử kiện, viên quan đều cho Mồ Côi đi theo. Vì vậy dần dần Mồ Côi cũng biết cách xử kiện.

Nhiều buổi, say rượu hoặc mệt, quan cũng cho phép Mồ Côi hòa giải những vụ xích mích nhỏ. Mồ Côi thường nghe ngóng rất cẩn thận, nói năng hòa nhã. và nhờ thông minh, Mồ Côi phân xử đâu ra đấy, nên nhiều lần làm cho cả nguyên lẫn bị hài lòng. Vì thế quan lại càng tin dùng.

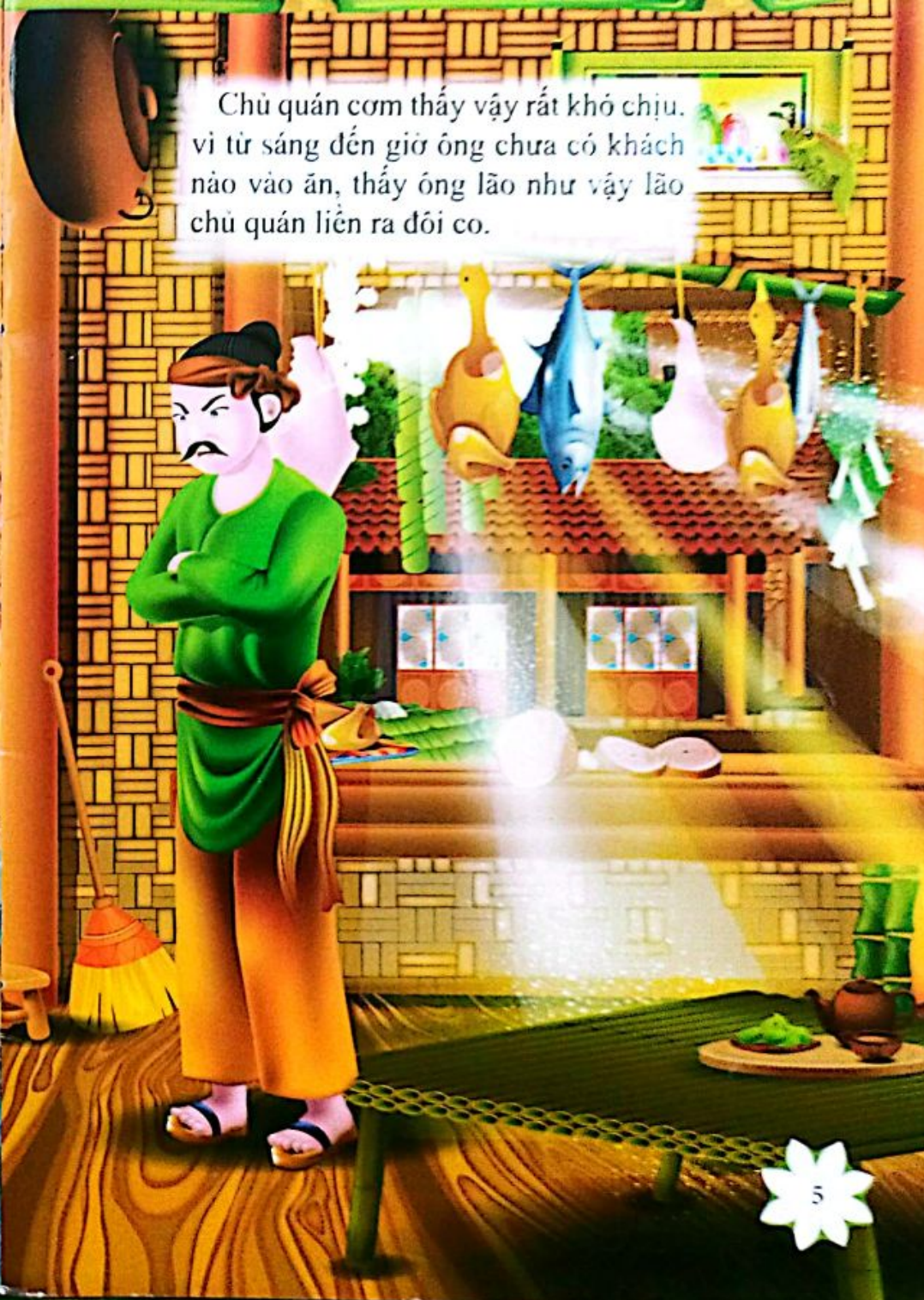
Còn dân thì mỗi lần phải đưa nhau lên cửa quan, thường muốn được Mồ Côi xét xử.

Một hôm, trong trấn có một ông cụ già từ nơi khác đến. Ông cụ vào một cửa hàng cơm, giờ gói cơm nắm ra ăn. Vừa ăn, cụ vừa nhìn chăm chăm vào tủ hàng đầy thức ăn, và hít vào người tất cả hương vị của tất cả thức ăn thơm phức của cửa hàng.

Chủ quán cơm thấy vậy rất khó chịu, vì từ sáng đến giờ ông chưa có khách nào vào ăn, thấy ông lão như vậy lão chủ quán liền ra đôi co.

Hai bên cuối cùng thành ra cãi nhau rồi đưa nhau lên quan để kiện. Lão chủ quán thưa rằng: “Hôm nay nhà hàng chúng tôi bị ông cụ này làm động. Ông cụ vào hàng, giờ gói cơm nắm ra ăn.

Vừa ăn, cụ vừa nhìn chằm chằm vào tủ hàng đầy thức ăn và hít vào người tất cả hương vị của tất cả thức ăn thơm phức của cửa hàng.

Vì cụ hít và nuốt hết mùi thơm của thịt, nên cửa hàng tôi hôm nay không bán được cho ai nữa. Bắt đắc dĩ tôi phải đưa ông cụ đến đây để nhờ quan lớn mình xét.

Mô Côi bèn quay sang hỏi cụ già. Ông cụ trả lời: “Tôi vào hàng ngồi nhờ ăn miếng cơm nắm. Tôi không mua thịt, không mua cơm của cửa hàng, thì sao lại cứ nặng nể đòi tiền tôi”.

Có phải chủ quán tổ cáo ông cụ này hít mất hương vị lợn quay, gà luộc, vịt rán của cửa hàng không?”. “Đúng như thế ạ!” chủ quán trả lời. “Cụ có nhận rằng cụ đã hít hương thơm lợn quay, gà luộc, vịt rán của cửa hàng không?”. Cụ già đáp: “Tôi nhận rằng có”.

Mồ Côi nói: “Thế là đã rõ. Ông cụ đã hít hương vị của cửa hàng, thì ông phải bồi thường cho nhà hàng mới đúng lẽ. Vậy chủ quán muốn bồi thường bao nhiêu?”. “Hai đồng”. Mồ Côi nói: “Nói như thế không có bằng cứ. Tôi muốn hỏi tất cả số thịt quay, gà luộc, vịt rán giá bao nhiêu?”. “Hai mươi đồng”.

“Đúng như thế còn là rẻ. Vậy cụ già, cụ hãy đi vay dẫu đưa đến đây hai mươi đồng để tôi phán xử cho”. Nghe nói, ông cụ già già yếu này, rơm rớm nước mắt nói: “Ô hay! Như vậy còn dẫu là lẽ phải? Tôi có đụng chạm đến thức ăn của cửa hàng dẫu mà bắt tôi trả ngàn ấy tiền”.

“Cụ cứ đưa tiền đây để tôi phân xử” “Tôi chỉ có hai đồng bạc trắng đây mà thôi”. “Cũng được”. Mồ Côi thân nhiên cầm lấy hai đồng bạc bỏ vào một cái bát, rồi úp một cái bát khác lên, đưa cho ông cụ và nói: “Cụ hãy cầm bát xóc lên cho đủ mười lần.

Còn chủ quán, ông hãy chịu khó vênh cả hai tai lên mà nghe”. Hai người tuy chưa hiểu những cũng cứ làm theo.

Khi đồng bạc trong bát kêu lách cách đến mười lần, Mồ Côi phán: “Ông cụ già này đã hít hương vị tất cả lợn quay, gà luộc, vịt rán của nhà hàng, mà những món ấy giá trị đến hai mươi đồng bạc trắng.

Bây giờ chủ quán cũng được nghe đủ tiếng kêu của những đồng bạc trắng rồi đấy. Thế là ông già này đã bồi thường cho ông đủ số. Như vậy là công bằng: Một bên “Hít mùi thịt”, một bên “Nghe tiếng bạc”. Thôi ông đi về mà làm ăn đi”.

Nói xong Mỏ Côi trả lại hai đồng bạc trắng cho
cụ già rồi tuyên bố kết thúc vụ kiện.

TV TH CẨM THƯỢNG
TỦ SÁCH
Truyện cổ tích